

Sygn. akt: I C 789/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 grudnia 2020r.

Sąd Rejonowy w Lubinie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Czyczerska

po rozpoznaniu w dniu 17 grudnia 2020r. w Lubinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa B. S.

przeciwko (...) S.A. w W.

o rentę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej kwotę 3.617,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia uprawomocnienia się niniejszego wyroku do dnia zapłaty.

Sygn. akt I C 789/20

UZASADNIENIE

Powódka B. S. pozwem z dnia 10 marca 2020 r. przeciwko (...) S.A. w W. wniosła o zasądzenie na swoją rzecz kwoty 1.000,00 zł miesięcznej raty z tytułu zwiększonych potrzeb i zmniejszenia widoków powodzenia na przyszłość, płatnej do dziesiątego dnia następnego miesiąca od października 2018 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 marca 2019 r. do dnia zapłaty. Ponadto powódka wniosła o zasądzenie od strony pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powódka podała, że w dniu 24 listopada 2015 r. w L. na ul. (...) na przejściu dla pieszych poruszając się prawidłowo została potrącona przez samochód marki C. (...) nr rej. (...), a sprawca przedmiotowego zdarzenia miał zawartą ze stroną pozwaną polisę od odpowiedzialności cywilnej. Jeszcze w tym samym dniu powódka udała się do (...) Sp. z o.o. w L. gdzie stwierdzono wieloodłamowe złamanie nasady bliższej kości ramiennej prawej. W dniu 25 listopada 2015r. w badaniu TK kości kończyn i stawów u powódki stwierdzono: wieloodłamowe złamanie kości ramiennej prawej z towarzyszącym zaklinowaniem się odłamów oraz wytworzeniem drobnych odłamów pośrednich, duży kawałek brzegu przyśrodkowego bliższej części trzonu kości ramiennej uległ odłamaniu i przemieszczeniu ku stronie przyśrodkowej, odłamanie guzka większego kości ramiennej prawej oraz przemieszczenie głowy kości ramiennej nieco ku dołowi z widocznym płynem. Powódka podała, że w styczniu 2016 r. została skierowana na zabiegi fizjoterapeutyczne, a od lutego 2016 r. rozpoczęła leczenie w (...) Centrum (...) w L.. W dniu 8 marca powódka została skierowana do szpitala na Oddział Rehabilitacyjny w wyniku następstwa złamania kończyny górnej. Następnie powódka uczęszczała na zabiegi rehabilitacyjne i fizjoterapeutyczne. W dniu 22 marca 2016 r. powódka została przyjęta na Oddział Rehabilitacyjny w (...) Centrum (...) w L. z rozpoznaniem przykurczu barku prawego po zespoleniu złamania wieloodłamowego nasady bliższej kości ramiennej prawej, gdzie przeszła szereg zabiegów rehabilitacyjnych. U powódki po 10 miesiącach od złamania nasady bliższej kości ramiennej prawej stwierdzono ograniczenie ruchomości i nawracające bóle stawu prawego. Powódka leczyła się również w poradni neurologicznej.

Powódka do dnia wniesienia pozwu odbyła szereg zabiegów rehabilitacyjnych usprawniających kończynę górną. W związku z problemami zdrowotnymi, powódka zasięgnęła porady psychologicznej, a psycholog stwierdziła u powódki zaburzenia nastroju, zaburzenia stresowe pourazowe. Powódka zaczęła leczyć się w poradniach psychologicznych i psychiatrycznych.

Powódka podała także, że sprawca wypadku został skazany prawomocnym wyrokiem karnym. Ponadto w postępowaniu przed tutejszym Sądem w sprawie o sygn. I C 524/17 toczyło się postępowanie, w którym biegli sądowi orzekli u powódki 20% trwały uszczerbek na zdrowiu.

W dniu 12 lutego 2019 r. powódka za pośrednictwem Kancelarii (...) w L. wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 2.000,00 zł z tytułu miesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb i zmniejszenia widoków powodzenia na przyszłość, płatnej do dziesiątego dnia następnego miesiąca od października 2018 r. W odpowiedzi ubezpieczyciel w dniu 29 marca 2019 r. wydał decyzję, w której odmówił wypłaty renty, wskazując na brak zasadności jej przyznania.

W odpowiedzi na pozew z dnia 3 czerwca 2020 r. strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego i opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie na podstawie art. 89 § 1¹ k.p.c.

W uzasadnieniu strona pozwana podała, że okoliczności wypadku z dnia 24 listopada 2015 r. jak i wina oraz sprawstwo J. K. nie były między stronami sporne. Kwestia istnienia odpowiedzialności gwarancyjnej strony pozwanej za doznaną przez powódkę skutek w/w wypadku drogowego szkodę na osobie nie budziła zatem żadnych wątpliwości. Sporne jest natomiast żądanie powódki co do jej prawa do renty na zwiększone potrzeby oraz zmniejszone widoki powodzenia na przyszłość. Strona pozwana wskazała również, że spór między stronami zakończył się prawomocnym wyrokiem tut. Sądu z dnia 11 lipca 2018 r. w sprawie o sygn. I C 524/17, w którym to wyroku zasądzono od strony pozwanej na rzecz powódki łączną kwotę 40.786,07 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, z czego kwota 33.000,00 zł była zadośćuczynieniem a kwota 7.786,07 zł zwrotem kosztów leczenia. Powyższy wyrok został przez stronę pozwaną wykonany a wówczas roszczenia rentowe powódki nie stanowiły przedmiotu w/w postępowania sądowego.

Strona pozwana podniosła, że powódka w pozwie omówiła uszkodzenia ciała i rozstrój zdrowia, które doznała na skutek wypadku z dnia 24 listopada 2015 r., co nie było między stronami sporne, natomiast nie udowodniła swoich twierdzeń, jakoby w związku z doznany uszczerbkiem na zdrowiu zmuszona była tak obecnie jak i w dalszej perspektywie czasowej do ponoszenia stałych kosztów związanych np. z zakupem leków, zabiegami rehabilitacyjnymi, dojazdami na nie, konsultacjami specjalistów czy lepszym odżywianiem się i opieką osób trzecich. Powódka wskazała koszty, ale nie wykazała konieczności ich stałego, okresowego ponoszenia w przyszłości. Strona pozwana wskazała również, że powódka nie udowodniła w żaden sposób z jakich konkretnie okoliczności wywiodła uszczerbek majątkowy podlegający naprawieniu tego rodzaju świadczeniem odszkodowawczym i na czym uszczerbek ten miałby polegać. Wniesione w tym zakresie powództwo - zdaniem strony pozwanej - było jednym wielkim ogólnikiem, bez pokrycia w faktach.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 24 listopada 2015r. w L. na ul. (...) na przejściu dla pieszych powódka przekraczając jezdnię od lewej strony na prawą patrząc zgodnie z kierunkiem poruszania się pojazdów została potrącona przez samochód marki C. (...) nr rej. (...), jadący w kierunku ul. (...). Przejście dla pieszych, na którym doszło do zdarzenia jest oświetlone, znajduje się koło centrum handlowego (...) w L.. Do zdarzenia doszło w chwili, kiedy powódka schodziła z pasów dla pieszych.

Sprawca przedmiotowego zdarzenia miał zawartą ze stroną pozwaną polisę od odpowiedzialności cywilnej nr (...).

Bezpośrednio z miejsca zdarzenia została przewieziona karetką pogotowia ratunkowego do izby przyjęć szpitala w L.. Jeszcze w tym samym dniu powódka udała się do Izby (...) Sp. z o.o. w L. gdzie rozpoznano złamanie nasady bliższej kości ramiennej. W dniu 25 listopada 2015 r. w badaniu TK kości kończyn i stawów u powódki stwierdzono: wieloodłamowe złamanie kości ramiennej prawej z towarzyszącym zaklinowaniem się odłamów oraz wytworzeniem

drobnych odłamów pośrednich. Duży kawałek brzegu przyśrodkowego bliższej części trzonu kości ramiennej uległ odłamaniu i przemieszczeniu ku stronie przyśrodkowej, odłamanie guzka większego kości ramiennej prawej oraz przemieszczenie głowy kości ramiennej nieco ku dołowi z widocznym płynem.

Powódka przy wypisie otrzymała zalecenie noszenia ortezy, ćwiczeń wg instruktażu, stosowania okładów z lodu co 4 godz., kontrolę w poradni ortopedycznej oraz neurologicznej.

Dowód:

- pismo Policji z dnia 16.02.2016 r., k. 10;
- karta informacyjna z I. Przyjęć z dnia 24.11.2015 r., k. 11
- karta informacyjna z leczenia szpitalnego z dnia 30.11.2015 r., k. 12-12v;
- karta zaopatrzenia na wyroby medyczne z dnia 30.11.2015 r., k. 13-13v;

J. K. została oskarżona o to, że w dniu 24 listopada 2015 r. w L. na ul. (...), naruszając nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, spowodowała wypadek drogowy w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki C. (...) nr rej. (...) nie zachowała szczególnej ostrożności przy dojeżdżaniu do oznakowanego znakami drogowymi przejścia dla pieszych, potrącając na tym przejściu dwie piesze tj. W. C. i B. S.. Sąd Rejonowy w Lubinie wyrokiem z dnia 17 maja 2016 r., sygn. akt. II K 242/16, warunkowo umorzył postępowanie karne wobec J. K., na okres próby trzech lat.

Dowód:

- wyrok Sądu Rejonowego w Lubinie II Wydział Karny z dnia 17.05.2016 r., sygn. akt. II K 242/16, k. 105-105v;

W badaniu RTG stawu barkowego z dnia 12 stycznia 2016 r. stwierdzono u powódki stan po zespoleniu złamania wieloodłamowego nasady bliższej kości ramiennej prawej. Widoczne rozrzedzenie utkania w zakresie guzka większego kości ramiennej. Głowa kości w niewielkiej rotacji wewnątrz. Szczeliny przełomów nadal widoczne.

W dniu 12 stycznia 2016 r. powódka została skierowana na zabiegi fizjoterapeutyczne.

Dowód:

- badanie RTG stawu barkowego z dnia 12.01.2016 r., k. 14;
- skierowanie na zabiegi fizjoterapeutyczne z dnia 12.01.2016 r. wraz z kartą zabiegów, k. 15-15v;

W dniu 1 lutego 2016 r. powódka rozpoczęła leczenie w (...) Centrum (...) w L.. Następnie powódka otrzymała skierowanie do szpitala na Oddział Rehabilitacyjny następstwem złamania kończyny górnej. Powódka w dniu 11 marca 2016 r. została skierowana na dalsze zabiegi fizjoterapeutyczne. W dniu 22 marca 2016 r. powódka została przyjęta na Oddział (...) Sp. z o.o. w L. z rozpoznaniem przykurczu barku prawego po zespoleniu złamania wieloodłamowego nasady bliższej kości ramiennej prawej. Na w/w oddziale powódka była leczona do dnia 12 kwietnia 2016 r. Po wypisie ze szpitala powódka nadal kontynuowała ćwiczenia rehabilitacyjne i zabiegi fizjoterapeutyczne. Ponadto w okresie od dnia 25 lipca 2016 r. do dnia 22 sierpnia 2016 r. powódka przebywała na rehabilitacji leczniczej w K.. Wówczas w leczeniu stosowano ćwiczenia w basenie solankowym, gimnastykę indywidualną przyrządową, (...)J., inhalacje solankowe, kąpiel perełkową, krioterapię miejscową, masaż klasyczny, masaż wirowy kończyn dolnych oraz masaż wirowy kończyn górnych.

Powódka w dniu 7 września 2016 r. rozpoczęła proces leczenia w poradni neurologicznej w L. a także kontynuowała leczenie ortopedyczne i korzystała z zabiegów fizjoterapeutycznych i rehabilitacyjnych. Od stycznia 2016 r. powódka podjęła terapię psychologiczną i psychiatryczną z uwagi na dolegliwości bólowe, zawroty głowy, niepokój, drażliwość,

labilność emocjonalną, problemy z koncentracją uwagi, pogorszeniem jakości snu i obawami przed wychodzeniem z domu, tj. powracały wspomnienia związane z przeżytym wypadkiem. Powódka podczas wizyt psychologicznych uskarżała się na dolegliwości bólowe oraz brak samodzielności przy pewnych czynnościach. Powódka wówczas wycofała się z życia interpersonalnego i wymagała pomocy oraz wsparcia osób bliskich.

Dowód:

- dokumentacja medyczna powódki, k. 16-71v;

Powódka w związku z wypadkiem od dnia 7 października 2016 r. do dnia 29 października 2019 r. poniosła koszty leczenia w wysokości 2.058,78 zł.

Dowód:

-faktury VAT, k. 72-104;

Prawomocnym wyrokiem tut. Sądu z dnia 11 lipca 2018 r. w sprawie o sygn. I C 524/17 zasądzone od strony pozwanej na rzecz powódki łączną kwotę 40.786,07 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, z czego kwota 33.000,00 zł była zadośćuczynieniem a kwota 7.786,07 zł zwrotem kosztów leczenia. Powyższy wyrok został przez stronę pozwaną wykonany w całości.

Dowód:

- wyrok Sądu Rejonowego w Lubinie I Wydział Cywilny z dnia 11.07.2018 r., sygn. akt. I C 524/17, k. 106;

Powódka w dniu 12 lutego 2019 r. za pośrednictwem Kancelarii (...) w L. wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 2.000,00 zł z tytułu miesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb i zmniejszenia widoków powodzenia na przyszłość, płatnej do dziesiątego dnia następnego miesiąca od października 2018 r. W odpowiedzi z dnia 29 marca 2019 r. ubezpieczyciel wydał decyzję, w której odmówił wypłaty renty, wskazując na brak zasadności jej przyznania.

Dowód:

- wezwanie do zapłaty z dnia 12.02.2019 r., k. 107-110;

- decyzja strony pozwanej z dnia 29.03.2019 r., k. 111;

Powódka B. S. po wypadku odczuwa ból prawej ręki oraz stres, że nie jest w stanie wykonać podstawowych czynności ani posprzątać. Powódka zażywa leki przeciwbólowe raz dziennie, a na noc bierze leki zalecone przez lekarza neurologa. To są leki uspokajające. Ponadto powódka chodzi na rehabilitację ale za nią nie płaci, gdyż korzysta z zabiegów refundowanych z NFZ. Dodatkowo powódka kupuje różne leki przeciwbólowe. Rzadkością jest aby powódka poszła prywatnie do ortopedy. Tylko raz skorzystała z wizyty prywatnej. Powódka korzysta z rehabilitacji zgodnie z zaleceniami. Nie otrzymuje zabiegu w postaci fali uderzeniowej, ponieważ nie we wszystkich przychodniach taki zabieg jest dostępny. Po wypadku powódka korzystała z wizyt u psychologa, była dwa razy. Następnie powódka korzystała z wizyt psychologa w ramach konsultacji refundowanych. Powódka podjęła leczenie psychologiczne dopiero po wypadku, wcześniej nie korzystała z pomocy specjalistów tej dziedziny.

Powódka wraz z mężem opiekuje się niepełnosprawnym synem. Syn powódki przed jej wypadkiem był w stanie funkcjonować samodzielnie, natomiast od półtora roku (po opuszczeniu szpitala w L.) nie może funkcjonować samodzielnie.

Dowód:

- przesłuchanie powódki B. S., e-protokół rozprawy z dnia 09.09.2020 r., k. 139v-140;

- zeznania świadka A. K. złożone na piśmie w dniu 19.11.2020 r., k. 177-178;
- dokumentacja medyczna powódki, k. 144-146; k. 180-184;
- faktury VAT, k. 147-153; k. 185,
- orzeczenie o stopniu niepełnosprawności dot. A. S., k. 154;
- decyzja MOPS w L. z dnia 17.10.2019 r., k. 155;
- rachunki i potwierdzenia przelewów, k. 156-163; k. 186-187;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Poza sporem w niniejszym postępowaniu pozostawało, że strona pozwana jako ubezpieczyciel odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu marki C. (...) o nr rej. (...) ponosi co do zasady odpowiedzialność cywilną o charakterze gwarancyjnym za szkody wynikłe wskutek wypadku drogowego z dnia 24 listopada 2015 r., w którym uczestniczyła powódka.

Okoliczności w/w wypadku nie były pomiędzy stronami sporne, w tym zwłaszcza co do winy i sprawstwa J. K.. Co istotne, prawomocnym wyrokiem tut. Sądu z dnia 11 lipca 2018 r. w sprawie o sygn. I C 524/17 powódce zostało zasądzone od strony pozwanej (...) S.A. w W. świadczenie w łącznej wysokości 40.786,07 zł, w tym kwoty 33.000,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 7.786,07 zł zwrotu kosztów wynikłych z doznanego przez powódkę uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia, kosztów leczenia.

Przedmiot sporu w niniejszym postępowaniu koncentrował się natomiast wokół ustalenia czy powódka zasadnie domaga się od strony pozwanej zasądzenia kwoty 1.000,00 zł miesięcznej renty z tytułu zwiększonych potrzeb i zmniejszenia widoków powodzenia na przyszłość, płatnej do dziesiątego dnia następnego miesiąca od października 2018 r. wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 marca 2019 r. do dnia zapłaty oraz czy powódka swoje roszczenie w pełni udowodniła.

Podstawy prawne żądania przez poszkodowanego zapłaty przez sprawcę albo jego ubezpieczyciela renty określone są w art. 444 § 2 k.c. Jeżeli poszkodowany utracił całkowicie lub częściowo zdolność do pracy zarobkowej albo jeżeli zwiększyły się jego potrzeby lub zmniejszyły widoki powodzenia na przyszłość, może on żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody odpowiedniej renty. Roszczenie o rentę przysługuje zatem poszkodowanemu, jeżeli – jak wskazuje w pozwie powódka - zwiększyły się jego potrzeby. Przypadek ten dotyczy możliwości dochodzenia tzw. renty na zwiększone potrzeby, która stanowi szkodę przyszłą, wyrażającą się w stale powtarzających się wydatkach na prowadzenie stałego leczenia, wykonywania zabiegów, przeprowadzania kuracji i rehabilitacji dla osiągnięcia poprawy lub zapobieżenia pogorszeniu się stanu zdrowia poszkodowanego, specjalnego odżywiania, sprawowania opieki ze strony osób trzecich, itp.

Jak podkreślił Sąd Najwyższy już w wyroku z dnia 19 września 1967 r. (sygn. akt I PR 285/67, OSNCP 1968, nr 3, poz. 55), roszczenie o rentę z tytułu zwiększonych potrzeb poszkodowanego jest roszczeniem samodzielnym, odrębnym od roszczenia o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę i powinno być uwzględniane niezależnie od tego drugiego.

Renta przewidziana w art. 444 k.c. nie ma charakteru alimentacyjnego, lecz wyłącznie odszkodowawczy i przesłanką jej ustalenia nie może być koszt utrzymania osoby poszkodowanej, ale wyłącznie odszkodowanie za utratę zdolności do pracy (za utratę zarobków) oraz odszkodowanie za zwiększenie się potrzeb poszkodowanego na skutek wyrządzenia mu szkody na zdrowiu (tak SN w wyroku z dnia 20 grudnia 1977 r., sygn. akt IV CR 486/77, LEX nr 8042).

Przy dochodzeniu roszczeń związanych z rentą na zwiększone potrzeby powódka powinna wykazać, korzystając w razie potrzeby w głównej mierze z opinii lekarskich, jaki jest zakres zwiększonych potrzeb i prawdopodobny okres w jakim będą one występowały. Zarówno rodzaj, jak i rozmiar zwiększonych potrzeb poszkodowanego, jak również i wysokość związanej z tym szkody w postaci zwiększonych wydatków zależy od indywidualnych uwarunkowań dotyczących sytuacji w jakiej znalazł się poszkodowany. Wśród rodzaju zwiększonych potrzeb poszkodowanego, które mogą ujawnić się po zaistniałym wypadku i doznanym uszczerbku na zdrowiu można wymienić przykładowo: konieczność prowadzenia stałego leczenia, zakupu leków, preparatów witaminowych i maści, środków sanitarno-higienicznych, wykonywania zabiegów, czy też przeprowadzania stałej rehabilitacji (np. zajęć na pływalni), stosowania specjalnego odżywiania, czy też specjalistycznej diety, sprawowania opieki ze strony osób trzecich, itp. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 lipca 1977 r. (sygn. akt I CR 143/77, LEX nr 7971), prawo poszkodowanego do ekwiwalentu z tytułu zwiększonych potrzeb polegających na konieczności korzystania z opieki osoby trzeciej, nie zależy od wykazania, że poszkodowany efektywnie wydatkował odpowiednie kwoty na koszty opieki, fakt zaś, że opiekę nad niedołączonym na skutek inwalidztwa poszkodowanym sprawowali jego domownicy, nie pozbawia go prawa żądania stosownej renty.

W przedmiotowej sprawie powódka nie udowodniła w żaden sposób swojego roszczenia. Co więcej, zeznając na rozprawie nie potrafiła wyjaśnić, ani sprecyzować Sądowi jak wyliczyła kwotę renty wskazaną w pozwie, jakie składniki się na nią składają. Podanie natomiast podstawy faktycznej żądania jest obowiązkiem powoda, bo w oparciu o nią strona przeciwna może wnosić zarzuty, a Sąd dokonywać oceny zasadności powództwa. Powódka zeznając przed Sądem sprawiała wrażenie nierozeznanej w zakresie zgłoszonego żądania, mówiła bardzo ogólnie, głównie koncentrując się na kosztach związanych z opieką nad niepełnosprawnym od lat synem. Powódka w pozwie – uzasadniając swoje żądanie – powoływała się natomiast na dokumentację medyczną i faktury związane z leczeniem (jak słusznie wskazała strona pozwana) sprzed wytoczenia powództwa i to z okresu, który był poddany ocenie Sądu w postępowaniu w sprawie o sygn. I C 5247/17 zakończonym prawomocnym wyrokiem z dnia 11 lipca 2018 r. Wówczas za poniesione koszty leczenia i opieki powódka otrzymała kwotę 7.786,07 zł. Co istotne, w przedmiotowej sprawie powódka nie wykazała istnienia i wysokości kosztów wynikających ze zwiększonych potrzeb, a pozostających w związku z konsekwencjami urazu doznanych przez nią podczas wypadku drogowego z dnia 24 listopada 2015 r. Powódka przedłożyła dokumentację medyczną świadczącą o jej uszczerbku na zdrowiu i potrzebie rehabilitacji uszkodzonej kończyny, natomiast jak wynika z faktur przedłożonych Sądowi oraz z zeznań samej powódki, nie korzystała ona z prywatnych zabiegów rehabilitacyjnych, gdyż są one świadczone w ramach Narodowego Funduszu Zdrowia i odbywają się cyklicznie. Co prawda powódka skorzystała z dwóch prywatnych wizyt psychologicznych, natomiast nie ma dowodów co do konieczności stałej, cyklicznej opieki psychologicznej powódki w związku z przedmiotowym wypadkiem. Powódka zeznała, że miesięcznie musi pokryć koszty zakupu leków rzędu 50,00 zł, ale wymagałoby to szczegółowego sprecyzowania, jak i wykazania związku przyczynowego pomiędzy przyjmowanymi medykamentami, a szkodą za którą odpowiada strona pozwana. Koszty zakupu leków nie oznaczają a priori związku przyczynowego pomiędzy zwiększonymi potrzebami osoby chorej czy starszej (uskarżającej się na różne schorzenia wynikające np. z racji wieku), a zdarzeniem powodującym szkodę. Pozostają one natomiast w normalnym związku z codziennym funkcjonowaniem i ponoszeniem wydatków związanych z leczeniem czy utrzymaniem zdrowia. Jak to wyżej wskazał już Sąd żądanie zasądzenia renty od strony pozwanej powódka zeznając przed Sądem uzasadniła (inaczej zupełnie niż to wskazała w pozwie) potrzebami opieki i leczenia jej niepełnosprawnego syna. Kwestia zwiększonych potrzeb niepełnosprawnego syna powódki, a w związku z tym zwiększone wydatki nie mogą obciążać strony pozwanej. Powódka reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika tymczasem wprost stwierdziła, że na kwotę 1.000,00 zł o jaką wystąpiła do sądu składają się koszty jedzenia dla syna.

W polskim systemie prawnym obowiązuje zasada, że w razie istnienia sporu między stronami stosunku cywilnoprawnego obowiązek (ciężar dowodu) udowodnienia faktów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Unormowania kodeksowe przywiązują duże znaczenie do zasad kontradiktoryjności i dyspozycyjności, co znajduje szczególny wyraz w tym, że strony są zobowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 k.p.c.). Stosownie do zasady wyrażonej w art. 3 k.p.c., a rozwiniętej m.in. w art. 232 zd. 1 k.p.c., dowody są obowiązane przedstawiać strony, a rozkład ciężaru dowodu wynikający także z art. 6 k.c. powoduje to, że strona, która chce

dochodzić roszczeń wymagających dowodzenia środkami dowodowymi, z których może skorzystać, powinna liczyć się z koniecznością przedstawienia takich dowodów, gdyż w przeciwnym razie jej powództwo może być oddalone. Zatem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo, żąda czegoś od innej osoby, obowiązany jest udowodnić fakty (okoliczności faktyczne) uzasadniające to żądanie, ten zaś kto odmawia uczynienia zadość żądaniu, a więc neguje uprawnienie żądającego, obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje (tak: Stanisław Dmowski, Stanisław Rudnicki „Komentarz do kodeksu cywilnego, Księga pierwsza, część ogólna”, Wydawnictwo Prawnicze LexisNexis). Samo zaprzeczenie okolicznościom dokonane przez stronę procesową wywołuje ten skutek, że istotne dla rozstrzygnięcia sprawy fakty, stają się sporne i muszą być udowodnione, zaś w razie ich nieudowodnienia Sąd oceni je na niekorzyść strony, na której spoczywał ciężar dowodu, chyba że miał możliwość przekonać się o prawdziwości tych twierdzeń na innej podstawie (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 28.04.1975 r., III CRN 26/75, LEX nr 7692).

Sąd nie ma obowiązku ustalania, czy sprawa jest dostatecznie wyjaśniona do stanowczego rozstrzygnięcia. Nakaz uzupełniania z urzędu udzielonych przez strony wyjaśnień i przedstawianych przez nie dowodów, jak i dokonywania oceny stopnia wyjaśnienia sprawy skreślony został bowiem zarówno z przepisu art. 232 in fine k.p.c., jak i z art. 316 § 1 k.p.c. Obecnie obowiązek dowodzenia obciąża strony. Zachowana w art. 232 k.p.c. możliwość przeprowadzenia przez Sąd dowodu z urzędu ma charakter wyłącznie wspierający i wykorzystywana może być jedynie w sytuacjach wyjątkowych, szczególnie uzasadnionych wypadkach. Nie może jednak w żadnym przypadku prowadzić do zastępowania strony w spełnianiu jej obowiązków. Działanie Sądu z urzędu i przeprowadzanie dowodów z urzędu stanowi z reguły bowiem działanie na korzyść jednej ze stron, co jest oczywiście niedopuszczalne. Skoro zatem obowiązek (ciężar procesowy) przedstawiania okoliczności faktycznych i dowodów (art. 3 i art. 232 k.p.c w związku z art. 6 k.c.) spoczywa na stronach, których aktywna postawa ma istotne znaczenie w przebiegu procesu cywilnego to oznacza, że to strony w efekcie mają być "siłą napędową" procesu cywilnego. Po zmianach ustrojowych i związanych z tym nowelizacjach procedury cywilnej przyjęty został kontrydiktoryjny model postępowania, w którym materiał procesowy dostarczają strony i uczestnicy postępowania. (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 12 marca 2020 r., I AGA 75/19, LEX nr 3008953).

Wobec powyższego, z uwagi na nieudowodnienie roszczenia, Sąd oddalił powództwo.

Mając na uwadze powyższe, Sąd uznał powódkę za stronę przegrywającą przedmiotową sprawę w całości i na podstawie art. 98 k.p.c. obciążył ją kosztami postępowania powstałymi w niniejszej sprawie. Na koszty procesu poniesione przez stronę pozwaną składały się: kwota 17,00 zł z tytułu opłaty od udzielonego pełnomocnictwa oraz kwota 3.600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1870 i 2400 oraz z 2018 r. poz. 138). Powyższe koszty procesu Sąd zasądził wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia uprawomocnienia się orzeczenia do dnia zapłaty zgodnie z art. 98 § 1¹ k.p.c. i z żądaniem strony pozwanej z punktu 2 odpowiedzi na pozew.

Z;

- 1) O.
- 2) Odpis doręczyć pełn. strony wnioskującej
- 3) (...) dni

L., 01.02.2021r.

Z;

- 1) odn

2) odpis doręczyć pełn stron

3) kal 7 dni

L., 17.12.2020r.